

[Glistrup].

altså ikke har været en metode til virkelig at fremme en lønudjævning; fra 8 til 26 kr. er en væsentlig mindre udvikling end fra 20 til 70 kr.

Derfor må vi med tyngden af vor erfaring fra det, der er sket igennem disse 11 år, sige til os selv: skal vi komme frem til det, som vi i hvert fald ønsker brændende i fremskridtspartiet, nemlig at lavtlønningerne virkelig går opad, skal vi bruge en anden metode, en metode, der ikke tillader afsmitningsfunktionen at virke. Det er bl. a. derfor, vi går så kraftigt ind for den metode, som vi har forelagt her under forhandlingerne, som fremgår af lovforslag nr. L 117, og som antydes i det dagsordensforslag, man nu skal stemme om. Det er det rigtige svar til hr. Aukens forkerte udmalinger af fremskridtspartiets lavtlønspolitik.

Skulle vi endelig afrunde billedet, kunne vi nævne følgende: situationen i 1966 var den, at lønaristokraten inden for lønmodtagernes kreds dengang som nu var departementschefen i statens tjeneste, og han havde allerede i 1966 fået en mægtig stigning, han nøjedes hverken med 8 kr. eller 20 kr., han lå allerede dengang på 35 kr. Efter de tal, vi nu har fået i udvalget, er hans timeløn her før de nye overenskomsters indgåelse 134,02 kr., og det er jo endda noget, som han har ved siden af de særfordele, hr. Maisted skildrede så præcist, altså de meget høje særpensionsfordele ved siden af de ben, de behageligheder, der i allerhøjeste grad er knyttet til dette lønaristokrati.

Altså må man sige, at den unægtelig gode vilje, som er vist i Thomas Nielsen-epoken, til at fremme lønudjævningen, ikke i praksis har kunnet leve op til de ønskemål, som vi absolut kan dele med hr. Thomas Nielsen. Vi må erkende, at den måde at føre lønpolitik på har været skingrende forkert i sine virkninger, og nu vil vi altså yderligere gå et skridt ad den samme vej med det forslag, som regeringen nu vil have os til at vedtage. Jeg må kraftigt anbefale, at man stemmer imod det forslag.

Men, siger så hr. Niels Helveg Petersen, fremskridtspartiet kan da ikke på én gang stå og tale om, at lønstigningerne er for store, og at lønstigningerne er for små. Jo, hr. Niels Helveg Petersen, det kan vi netop. Hr. Niels Helveg Petersen har nemlig lige så lidt som andre, der har levet lidt fjernt fra, hvad der sker i virkeligheden i dette samfund, opdaget, at ordet løn betyder to forskellige ting, og det har været grund til mange misforståelser i de

debatter, vi har haft både i går og i dag. Løn betyder således både løn til udgift, og den – altså virksomhedernes lønudgift – må ikke stige så meget, og det betyder løn til indtægt, hvilket er det, der er tilbage i lønposen, og det er to vidt forskellige ting: der er skatten til forskel. Løsningen på de problemer, vi diskuterer i dag, ligger i en skattereduktion.

Askjær Jørgensen (FP):

Borgerlige stemmer, der arbejder. Ja, hr. Poul Schlüter har det med at blive vred, når jeg rører ved de konservatives dårlige samvittighed, men selv om hr. Poul Schlüter måske igen vil kalde mig barnlig, vil jeg konstatere, at jeg har ret, når jeg siger, at de borgerlige stemmer, de konservative fik ved valget, nu igen arbejder socialistisk, endda også imod lønmodtagernes interesser, når de konservative stemmer for arbejdsministerens lovforslag. Mange tusinde flere arbejdsløse og drab på mange erhvervsvirksomheder er, hvad de konservative gør sig medansvarlige i. Til lykke!

Melchior (CD):

Flere ordførere har med en vis tilfredshed noteret, at venstre ikke stemmer imod det foreliggende lovforslag. Det kan jeg da godt tilslutte mig. På den anden side må man også konstatere, at venstre vel ikke havde mulighed for at stemme imod, eftersom venstre ikke har fremlagt nogen anden idé eller noget udkast til idé om, hvordan man skulle have båret sig ad i dag. At stemme imod fra venstre ville have givet frit løb for konfliktens udbrud kl. 12 i aften, og derfor anser jeg det for helt udelukket, at venstre overhovedet kan have overvejet at stemme imod.

Så vælger venstre den adgang, der findes til hverken at stemme for eller imod; den bruger vi alle sammen en gang imellem, og det er da rimeligt, at den findes. På den anden side vil jeg benytte lejligheden til at påstå, at den nok bør benyttes med varsomhed, og der er situationer, der er så tilspidsede, at man kan forvente, at et ansvarligt parti har et standpunkt for eller imod eller i hvert fald anviser en vej til handling.

Venstre har indtil for få måneder siden gerne villet fremstå som et alternativt regeringsparti, men i den situation, som foreligger i dag, hvor det altså er virkelig afgørende samfundsmæssige værdier, der står på spil, stemmer venstre hverken for eller imod og giver